

Från Julie

(- - -)

Babi, som vanligen sover i mitt rum, är sjuk sedan tre dagar, och fast jag absolut ville vårda henne har man mot min vilja flyttat henne. Hon är emellertid bättre och kanske kommer hon tillbaka från i morgon. Den plats där man äter är långt från trappan som för till min mors rum och till mina. Vid tiden för supén är hela huset avfolkat utom köket och matsalen. Vid den här årstiden är det redan mörk natt då, dess slöja kan lätt dölja den som passerar på gatan för åskådare, och du känner ju fullständigt till alla i huset.

Detta är nog för att du ska förstå. Kom i afton till Fanchon. Jag ska förklara resten och ge dig nödiga instruktioner. Om jag inte kan det ska jag skriva ned dem och lämna dem på den gamla platsen för våra brev, där du, som jag förberett dig på, också ska finna detta. Innehållet är nämligen för viktigt för att anförtros åt någon.

Å, jag känner hur ditt hjärta klappar nu! Jag läser din upphetsning där och jag delar den! Nej, min käre vän, vi skall inte lämna detta korta liv utan att för ett ögonblick ha smakat på lyckan. Men besinna ändå att detta ögonblick är inramat av dödsfaror, att vägen fram till det beror av tusen tillfälligheter, att platsen är riskabel och reträtten därifrån ytterst farlig. Att vi är förlorade om vi blir upptäckta och att allting måste gynna oss om vi inte ska bli det. Låt oss inte bedra oss själva. Jag känner min far alltför väl för att tveka om att jag genast skulle få se ditt hjärta genomborras av hans hand – om han nu inte skulle börja med mig. För säkert skulle jag inte skonas mera än du, och du tror väl inte att jag skulle utsätta dig för denna risk om jag inte vore säker på att få dela den! Besinna också att det inte är fråga om att förlita dig på ditt mod! Det

är inte att tänka på, och jag förbjuder dig uttryckligen att ta med något vapen för att försvara dig, inte ens din värja. Den skulle inte heller bli dig till någon nytta, för om vi blir överraskade tänker jag kasta mig i dina armar och omfamna dig hårt med mina och så ta emot det dödade hugget för att inte mer behöva skiljas från dig, lyckligare i döden än jag skulle vara i livet.

Jag hoppas att en lyckligare lott är bestämd för oss. Jag känner åtminstone att vi förtjänat den och att ödet ska tröttna på att vara oss onådigt. Kom alltså, mitt hjärtas älskade, liv av mitt liv, kom och förena dig med dig själv. Kom under den varma kärlekens beskydd, tag emot priset för din lydnad och dina uppoftningar. Kom, och bekänn att även i njutningens ögoblick är det hjärtanas förening som skänker det dess största behag.

Från Saint-Preux

Efter en natt hos Julie skriver så Saint-Preux ett brev till henne, där han reflekterar över vad de upplevt.

Åt oss dö min ljuva vän, låt oss dö mitt hjärtas älskade! Vad ska vi härnäst få ut av en fadd ungdom, sedan vi tömt den på alla njutningar? Förklara för mig om du kan vad jag upplevt under denna underbara natt! Låt mig tänka mig ett liv tillbragt på detta sätt eller låt mig lämna ett som inte längre har något av detta som jag just upplevt med dig! Jag hade smakat nöjen och jag trodde jag visste vad lycka var. Å jag hade bara upplevt en tom dröm och de föreställningar jag hade om lycka var ett barns! Mina sinnen bedrog min tafatta själ. Jag sökte bara i dem mitt högsta goda och jag har nu funnit att deras njutningar när de tömts i botten, var bara början till mina. O enastående naturens mästerverk! Gudomliga Julie, det underbara i att äga dig uppvägs knappast av den hetaste kärleks alla utbrott!

Nej, det är inte dessa extaser som jag saknar mest. Ack nej, om så är nödvändigt beröva mig alla dessa berusande kärleksbevis som jag skulle ge tusen liv för, men låt mig behålla allt det andra, och det skulle överträffa dem tusen gånger. Ge mig denna sällsamma själarnas förening, som du talat om och som du i så hög grad låtit mig njuta av. Ge mig denna ljuva mattighet fylld av våra hjärtans utgjutelser! Skänk mig denna underbara sömn mot ditt bröst och detta ännu ljuvare uppvaknande, dessa avbrutna suckar och dessa ljuva tårar, dessa kyssar som en girig längtan kom oss att sakta njuta av, medan du tryckte mot ditt hjärta detta hjärta som skapats för att förena sig med ditt!

Säg mig Julie, du som tack vare din egen känslighet så väl förstår att bedöma andras, tror du att vad jag förut känt verkligen varit kärlek? Mina känslor har utan tvivel ändrat natur sedan i går. De har blivit på något sätt mindre häftiga men ljuvare, mjukare, kärleksfullare. Kommer du ihåg den hela timme vi talade med varandra så lugnt om vår kärlek och om den mörka och osäkra framtid som gjorde det närvarande ögonblicket så mycket mera intensivt? Kommer du ihåg denna, ack alltför korta timme då en lätt känsla av sorgsenhet gjorde vårt samtal så gripande? Jag var lugn och ändå var jag tätt intill dig. Jag älskade dig och jag begärde ingenting. Jag tänkte inte ens på någon annan lycka än att känna ditt ansikte intill mitt, din andedräkt mot min

kind och din arm om min hals. Vilket lugn i alla mina sinnen! Vilken ren njutning, varaktig, omfattande allt! Dess behag vilade i själen, det lämnade den inte mer, det varade alltjämt. Vilken skillnad mellan kärlekens upphetsning och en situation så fylld av ro! Det är första gången jag har upplevt den med dig. Och ändå – döm om den sällsamma förändring jag genomgått – är den bland mitt livs alla timmar den som är mig kärast och den enda som jag skulle vilja förlänga i all evighet. Säg mig varför, Julie, om jag inte älskade dig tidigare eller om jag nu inte älskar dig längre?

Om jag inte älskar dig? Vilken tvekan! Har jag alltså upphört att finnas till och är mitt liv mera i ditt hjärta än i mitt? Jag känner, jag känner att jag älskar dig tusen gånger mer än någonsin, och jag har i min matthet funnit nya krafter att älska dig ännu innerligare. Jag har gripits av känslor för dig som är lugnare, det är sant, men varmare och mera fasetterade, utan att försvagas har de mångfaldigats. Vänskapens behag mildrar kärlekens hetsigheter och jag kan knappast föreställa mig vad slags band det skulle vara som inte förenar mig med dig. Min älskarinna, min maka, min syster, min ljuva vän, så litet jag sagt av vad jag känner, även sedan jag uttömt alla de namn som är kära för en mans hjärta!

(- - -)